

cal considerar, i considerar bé. En conjunt, doncs, una exposició amb alguna irregularitat però que en conjunt resulta d'allò més interessant.

Al final de la sala s'hi ha disposat un espai per a nens i activitats escolars. Un espai que aquest cop no ofereix gaire, ni potser és una exposició especialment adreçada als més menuts, però el cert és que hi havia algun dibuix infantil, senyal que alguna escola hi ha fet una visita.

El catàleg? Abans de tot, una sorpresa: aquest cop (i intuïm que serà una tendència de futur) el catàleg és digital. Tot un pdf de 227 pàgines que, a més, s'ofereix gratuïtament a tothom que disposi d'ordinador o mòbil i una connexió a internet.

Els avantatges són múltiples. Per començar, el catàleg és molt més complet que l'exposició. Les obres són les mateixes, però es poden complementar amb tants textos, reproduccions d'obres de museus famosos, biografies d'artistes, fotos, etc., que tot plegat ofereix nombroses i futuribles hores d'entreteniment. A més, és una solució altament natural (i alhora sorprenent) al problema número 1 dels catàlegs anteriors del Museu de Terrassa: que, com que s'ha d'encabir molta informació en un nombre limitat de pàgines, l'espai disponible per a fotos i reproduccions era molt limitat i, per tant, eren de mides molt reduïdes. Aquí, feliçment, com que no estan lligats a un determinat nombre de pàgines, els maquetadors del catàleg han pogut incloure reproduccions a mida

pàgina, molt més agradables de consultar. I un avantatge per al mateix Museu és que de sobte no s'acumulen més catàlegs no venuts a la taquilla del Castell-Cardoixa, uns catàlegs que s'acabaven venent però al llarg de molt temps, anys i tot. Per tot això, és una bona maniobra. Només un punt negre, aquest cop: la maquetació compta que es veuran a la vegada pàgines parelles i senars, i així algunes reproduccions s'ofereixen a una mida tan bona que acaben "partides" i repartides entre dues pàgines, que s'acaben veient en seqüència amunt-avall i no juntes com es pretenia. Però per la resta el nou sistema és digne d'aplaudiment.

El catàleg com a tal conté, ordenats per les mateixes set seccions, tots els textos de l'exposició, reproduccions de totes les obres, fotografies en abundància, biografies de tots els artistes dels quals es coneix l'autoria, bibliografia i un apartat dedicat a l'exposició com a tal, amb fotos que la immortalitzen. Els textos són bons i en general s'han aprofitat bé les noves possibilitats del format digital.

Lluís Paloma Sánchez

Nou Univers: descobrint altres possibilitats. Organitzadora: Irene Pérez Gil. Espai Zero del Centre de Documentació i Museu Tèxtil. Del 25 de setembre al 23 de desembre del 2016.

Nou Univers és una exposició conceptual de l'artista Irene Pérez Gil, una reflexió sobre els processos d'aprenen-

tatge implícits en el fet de ser mare (ella ho és). A partir del dia a dia amb la seva filla, ella pren apunts, fa escrits i elabora obres. El resultat és el que s'exposa a la planta baixa del Museu Tèxtil.

Com és físicament l'exposició? Quan hom (o don) entra a l'Espai Zero, es troba una habitació-àrea amb tres vitrines, més tota una sèrie de teles "manta" penjades de les parets, amb missatges, paraules i recreacions de dibuixos infantils (en general de mida gran, tot i que hi ha un parell de racons amb obres similars de mida petita). Les vitrines contenen: a) un munt d'imatges i, sobretot, escrits, que barregen la petita biografia amb comentaris sobre les Pleïades (mitologia grega); b) construccions de Lego que inspiren pintures geomètriques sobre plafons de fullola, i una foto d'unes mans infantils dibuixant; i c) un dibuix lineal d'unes cames de nen i d'adulta en gest d'abraçar-se, reproduïdes al costat amb teles de colors, juntament amb un altre dibuix també amb cames. Men-

trestant, les teles "manta" contenen paraules com "Mother & Child" o "Action Active Activated Activist", retallades i cosides a mà. A l'artista no li preocupa tant la possible perfecció de cada element sinó el que pot aportar, informativament, al conjunt. Cap element no funciona per si sol, a la vegada que no se'n pot treure cap sense perjudicar el conjunt a escala conceptual.

Cal tenir en compte que és una exposició per pensar i significar. Si només ens la mirem estèticament, doncs és una mica *hippie*, i no serà la més impressionant de les nostres vides. Però és que juga en una altra lliga, la de l'art conceptual, on sovint és més interessant el procés de creació de l'obra que el resultat final. Seria erroni i fins i tot absurd mirar-la com qui mira una exposició tradicional, quadre per quadre i buscant quedar *engagé* amb cada imatge en concret. Aquí tot són peces d'un trencaclosques, un trencaclosques que cadascú ha de resoldre a la seva manera i a partir

de la pròpia experiència. I un trenca-closques que probablement la mateixa artista ha anat acoblant sense un objectiu final determinat, buscant capturar les múltiples sensacions de la maternitat d'una manera més interactiva que amb el típic quadre d'una dona alletant un nadó. Potser el problema és que és una exposició que depèn molt de la implicació de l'espectador, i algú que d'entrada ja no pensi a ser pare o mare es pot quedar igual. Però és just reconèixer-li que en art conceptual s'han vist coses molt menys llüïdes que això, fins i tot per part dels grans mestres del gènere.

Això sí, qui escriu admet que l'única connexió amb la història és la de documentar un moment concret de com es veuen les dones, i específicament les mares, *circa* 2016.

I, finalment, un detall que és realment tendre és que al Museu Tèxtil les guardes de seguretat no coneixen l'exposició com a *Nou Univers* sinó com "l'exposició de la Irene". Una familiaritat que s'agraeix.

Lluís Paloma Sánchez